

къмъ селото отъ Девненскитѣ извори. Хората му се понравили, земята му харесала. Намѣрилъ си новъ господарь, пазарилъ се и останалъ ратай при него.

Веднажъ новиятъ му господарь го изпратилъ на близката воденица да смѣли нѣколко човала съ жито. Когато стигналъ при воденицата, ратаятъ разпрегналъ конетѣ, предалъ човалитѣ на воденичаря и тръгналъ да разгледа воденицата. По едно време, както зяпалъ насамъ-натамъ, той зърналъ забучена между гредитѣ на тавана една шарена тояга.

— Я! Това е моятъ кривакъ! — извикалъ радостенъ момъкътъ.

Издърпалъ тоягата. Разгледалъ я и отъ нарѣзанитѣ по нея чертици още повече се убедилъ, че това е изтървания въ Дунава кривакъ.

Веднага отишълъ при воденичаря и го попиталъ:

— Откъде имашъ тая тояга?

Безъ да подозира нищо, воденичарьтъ спокойно отговорилъ:

— Намѣрихъ я. Плуваше изъ вира предъ воденицата. И понеже е дрѣнова, хареса ми. Все може да влѣзе въ работа нѣкога.

— Но тоя кривакъ е мой! — извикалъ ратаятъ.

— Твой ли? Хайде, де! — зачудилъ се воденичарьтъ. — Че ти отъ кжде си? Кога си билъ по тия мѣста?

— Азъ съмъ отъ Силистренско — отвѣрналъ момъкътъ. И никога не съмъ дохождалъ насамъ.

Воденичарьтъ го загледалъ очудено:

— Тогава какво търси тоягата ти тука?

— Изтървахъ я веднажъ въ Дунава. Бѣхъ я отписалъ за винаги. Сега я намирамъ и самъ се чудя какъ е попаднала при тебе.

Воденичарьтъ все още не можелъ да повѣрва.

— Съ какво ще докажешъ

